Mõni pani jälle otsekohe tähnikusse, kui ta mind nägi. Mina harinesin wiimaks oma ümber sündiwate asjadega nii moodi ära, et ma muu peale ei mõtelnudgi, kui: millal saab pang marju täis. Karu ei tulnud mulle enam meeldegi. Wõi ei tulnud meeldegi! Kus ta siis jäi! Aga ma luuletasin omale mitmet moodi karu asju ette. Ma mõtlesin: Ei tea, ehk on see ka maa peal ette tuluud, et emane karu oma poja ära kautas ja siis metsast tütarlapsekese leidis, tema oma koopasse kandis ja seal suureks imetas. Aga kui tüdrukuke suureks kaswis, siis põgenes ta ära; karu plagas talle järele, aga ei saanud teda enam kätte. Aga nüüd jõuudis tüdrukuke oma isa maja poole, mis Wändra metsa läbedal oli. (See jagu juttu pidi weel nii moodi edasi luuletatud saama, et laps oma isa, kas sugukonna ninast wõi mõnest sõrmest ära pidi tundma ja karu keelil temaga asja toimetust algama. Kui nüüd tüdrukuke isale ära ütelnud, kus karu mõisa on, wõttis isa püssi ja läks oma tänamata südamega tütrekesega metsa. Tütreke wiis isa karu juure. Karu ei lausunud midagi, kui isa ta maha laskis. Jah, ta lakkus weel oma röövlinna armast kätt ja waatas hella karistawa silmaga tema otsa. Ja siis pidin ma selle juttu lõpetuseks weel seda juure lisama, et inimene piab elajate peale armu heitma.) Kui ma nüüd seda lõppu just edasi luuletada tahtsin ja käega paari paju oksa just eest lahti lüüa katsusin — näe! seal oli — karu! Ta seisis kahe jala peal ja otsis nagu mina waenekenegi — waarekmarju.



„Wana karu pahandus hoidis ühe käpaga marja põesa oksa kinni ja rebis teise käpaga marju suhu, just kui meie Kaasiku Andres. Et mina koguni ära kohmetand olin, seda ei pruugi ma siin wist küll kellegile ütelda. Mina sain korraga niisugusest tarkusest aru, et mull sugugi lusti ei olnud, sell kombel metsa wanaga kokku juhtuda. Just sellsamal silma pilgul silmas mind ka wana karu ja imestelles niisamuti minu üle nagu mina tema üle. Nüüd astus ta oma nelja jala peale, s. o. kahe eesmese ja kahe tagumise jala peale ja hakkas kõige nelja jala peal minu poole tulema. Mis nüüd teha? Pidin kord puu otsa ronima, aga niisugune pahandus on ju palju hullem ronima kui inimene; ja oleks ma jooksma hakkanud, wõi siis tema seisma oleks jäenud, ja neli jalga jooksewad ikka rutemine kui kaks jalga. Karu tuli aga seni ikka oma soodu minu poole edasi. Nüüd tuli mulle korraga meelde, karu mõtteid seniks teisile pöörda, kuna ma oma sõariista juure jõudnud ja sealt julgust saanud Minu pang oli pia aegu marju täis ja weel paremaid kui karu neid noppida wõis. Mina panin marjad maha ja hakkasin siis ise end tahandama ja karule otsekohe silmi sihtima just nagu loomade taltsutajad seda teewad. Minu kawalus läks ka korda. Karu jäi marja pangi juure seisatama. Tema ei olnud harjunud, pangist sööma, sellepärast lükkas ta nõuu ümber, tampis marjad rämpsuga segi ning hakkas neid siis sia wiisil sööma. Karu on söömise tükis weel rumalam kui siga. Kui ta kewadel mõne mahla nõuu juurde juhtub, siis

Eesti Vana Kasuline Kalender 1887, lk. 22